

Förtrollat - med ögon fulla av färg

Galleri Versalen

Lördag 29 november 2008

Susanne Holmlund

Bildtext: En nedåtgående vårvintersol som färgar issprickor i milda färger? En blick ner i vattnet vid en grund strandkant? Mari Vedin Laaksonen öppnar sitt arkiv av ögonblicksbilder från naturen för att vi ska få läsa in våra egna minnen.

Säkert har vi alla någon gång fascinerats av en bild naturen gett oss och försökt avbilda den, kanske med en kamera. Bara för att senare konstatera att avbildningen, hur lyckad den än är som bild betraktat, ändå inte komma i närheten av att återge ögonblickets djup, form, färg och skönhet.

Mari Vedin Laaksonen är en mångsysslade konstnär, uppväxt i sundsvall men bosatt i Östersund. När hon nu för första gången på många år ställer ut i sin gamla hemstad presenterar hon en utväg ur dilemmat ovan.

Själv är hon naturfantast och vistas ute alla tider på året. Hon har hunnit samla på sig många av de där förtrollande ögonblicken och återger dem nu i måleri, till hälften abstrakt. Det är verkliga naturbilder, men processade genom minne och konstnärssjäl.

Genom att ställa ut dem inbjuder hon betraktare att i den läsa sina egna naturminnen. Och om man låter sig försjunka i målningarna, en efter en, kommer minnena; kanske sådana man knappt visste om att man bar på men som nu framtriggats av en bild som något vis liknar ens egen.

Först ser man mest kaos. Sedan kommer stunderna tillbaka. Den varma sommardagen då man låg under ett träd och följde ljusspelet i trädkronan. När man stod med fötterna i vattnet i ett

grunt vattenbryn och såg solens mosaikskimmer i ytan och en blåaktig, hemlighetsfull värld därnere.

Mari Vedin Laaksonen har hämtat sina bilder från alla årstider och alla tider på dygnet. Här kan man, om man vill, minnas en sprakande stjärnhimmel. Känslan av vinterstillhet när blå timmen färgar snön ljusblå. Lavar som bildar intrikata mönster eller små rännilar som blir kvar när en våg dragit sig tillbaka och blottar ett landskap av småstenar på sandbotten.

Det finns inget centrum i bilderna, ingen direkt rörelse trots brokigheten; inga dolda budskap, inga processer, bara ögonblick som förevigats.

Om man försjunker i dem kan vissa ge en tredimensionell känsla. Och som kompensation för de dimensioner som går förlorade vid en avbildning har Mari Vedin Laaksonen lagt till andra, till exempel en färgbrokighet inte som naturen bjuder. Eller också gjorde den det i just hennes minnen; kanske har konstnären en ovanligt färgrik inre värld.

Att med en exakt avbildning försöka fånga allt det naturen betyder för oss är dömt att misslyckas. Då är det en listigare väg att genom det abstrakta, personliga påminnelsen öppna dörrarna till det egna, inre galleriet.